

Sygn. akt I C 2682/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodnicząca: SSR Barbara Nowicka

Protokolant: st. sekr. sądowy E. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 września 2017 r. w S. sprawy

z powództwa **Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **F. S.**

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanego od wyroku zaocznego z dnia 29.03.2017 r.

I. uchyla w całości wyrok zaoczny z dnia 29.03.2017 r.;

II. zasądza od pozwanego F. S. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 7.002,57 zł (siedem tysięcy dwa złote i 57/100) wraz z ustawowymi odsetkami obliczanymi od kwoty 6.551,07 zł (sześć tysięcy pięćset pięćdziesiąt jeden złotych i 07/100) od dnia 17.08.2016 r. do dnia 27.09.2017 r.;

III. zasądzone w punkcie II świadczenie rozkłada na 18 (osiemnaście) rat, płatnych do 15-go dnia każdego miesiąca, poczynwszy od miesiąca listopada 2017 r., w następującej wysokości:

1/ pierwsza rata w wysokości 202,57 zł (dwieście dwa złote 57/100) płatna wraz z ustawowymi odsetkami obliczonymi od kwoty 6.551,07 zł (sześć tysięcy pięćset pięćdziesiąt jeden złotych i 07/100) od dnia 17.08.2016 r. do dnia 27.09.2017 r. oraz wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 202,57 zł (dwieście dwa złote 57/100) w przypadku nieuiszczenia tej raty w terminie;

2/ siedemnaście kolejnych rat w wysokości po 400,00 zł (czteryście złotych 00/100) każda, wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku nieuiszczenia którejkolwiek z rat w terminie;

IV. zasądza od pozwanego F. S. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.717,00 zł (dwa tysiące siedemset siedemnaście złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2682/16

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł w dniu 17.08.2016 r. do Sądu Rejonowego w Lublinie o zasądzenie od pozwanego **F. S. kwoty 7.002,57 zł** wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17.08.2016r. do dnia zapłaty od kwoty 6.551,07 zł. Powód wniósł również o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zawarł w dniu 15.05.2008r. umowę o limit kredytowy i kartę z (...) Bank S.A. w W.. Bank ten w dniu 31.12.2009r. połączył się z (...) Oddział w Polsce, który przejął kredytodawcę, a

następnie w dniu 03.08.2015r. (...) Bank (...) S.A. wstąpił we wszelkie prawa i obowiązki (...) Oddział w Polsce. W dniu 31.05.2016r. nastąpiło połączenie Banku (...) S.A. z (...) Bank (...) S.A. poprzez przeniesienie całego majątku (...) Bank (...) S.A. na powoda, a w konsekwencji powód stał się następcą prawnym podmiotu, który zawarł z pozwanym umowę. Wymagalne zadłużenie pozwanego z tytułu tej umowy wynosi 7.002,57 zł, w tym kapitał w kwocie 6.551,07 zł, odsetki umowne w kwocie 178,49 zł, odsetki za opóźnienie w kwocie 273,01 zł.

W dniu 05.10.2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał postanowienie, w którym wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Słupsku.

Pozwany F. S. nie zajął stanowiska w sprawie, nie złożył żadnych wyjaśnień, ani ustnie, ani na piśmie. Nie stawiał się na wyznaczoną rozprawę, ani nie żądał jej przeprowadzenia w swej nieobecności.

Wyrokiem zaocznym wydanym w dniu 29.03.2017r. Sąd uwzględnił w całości dochodzone roszczenie zasądzając nadto w pkt II koszty procesu i nadając wyrokowi zaocznemu rygor natychmiastowej wykonalności.

Od wyroku zaocznego pozwany wywiódł sprzeciw, w którym zaskarżył wyrok zaoczny w zakresie zasądzenia świadczenia płatnego jednorazowo, wnosząc o rozłożenie zasądzonej wyrokiem zaocznym należności na raty. Wywodził, iż od 2015r. znalazł się w trudnej sytuacji finansowej z uwagi na stan zdrowia żony, która przestała uzyskiwać dochody. Wynagrodzenie pozwanego jest zajęte przez komornika, a pozwany ma na utrzymaniu córkę. W konkluzji wniósł o rozłożenie należności na 24 raty, płatne do 15-go dnia każdego miesiąca.

W piśmie z dnia 10.07.2017r., powód – ustosunkowując się do sprzeciwu pozwanego – wyraził zgodę na rozłożenie zadłużenia na raty, w wysokości 500,- zł miesięcznie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

F. S. zawarł umowę o aktualnym nr systemowym (...) o limit kredytowy i kartę z (...) Bank S.A. w W.. Bank ten w dniu 31.12.2009r. połączył się z (...) Oddział w Polsce, który przejął kredytodawcę, a następnie w dniu 03.08.2015r. (...) Bank (...) S.A. wstąpił we wszelkie prawa i obowiązki (...) Oddział w Polsce. W dniu 31.05.2016r. nastąpiło połączenie Banku (...) S.A. z (...) Bank (...) S.A. poprzez przeniesienie całego majątku (...) Bank (...) S.A. na powoda, a w konsekwencji powód stał się następcą prawnym podmiotu, który zawarł z pozwanym umowę. Wymagalne zadłużenie pozwanego z tytułu umowy wynosi 7.002,57 zł, w tym kapitał w kwocie 6.551,07 zł, odsetki umowne w kwocie 178,49 zł, odsetki za opóźnienie w kwocie 273,01 zł. **(bezsporne), nadto:**

dowód: odpisy z KRS, wyciąg z ksiąg Banku, historia rachunku /k.15-34, 38-41/.

F. S. od 2015r. znalazł się w trudnej sytuacji finansowej z uwagi na stan zdrowia żony, która przestała uzyskiwać dochody. Wynagrodzenie pozwanego jest zajęte przez komornika do wysokości 40%, a pozwany ma na utrzymaniu córkę, która nie pracuje. **(bezsporne).**

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo – jako uznane w całości przez pozwanego – podlegało uwzględnieniu. Pozwany w swym sprzeciwie od wyroku zaocznego nie kwestionował zasadności ani wymagalności roszczenia, wnosł jedynie o rozłożenie go na raty.

Sąd zważył, iż zgodnie z art. 213 § 2 kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie brak było podstaw dla stwierdzenia, iżby uznanie powództwa przez pozwanego godziło w jakikolwiek przepis prawa, zmierzało do jego obejścia, czy byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Uznając powództwo co do wysokości oraz co do zasady pozwany wniósł o rozłożenie należności, w tym z tytułu zasądzonych kosztów procesu, na 24 raty miesięczne. Na rozłożenie na raty należności w wyroku strona powodowa wyraziła zgodę.

Sąd zważył, że zgodnie z treścią art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. W doktrynie podkreśla się, że uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody.

Analizując sytuację majątkową i osobistą pozwanego oraz mając na uwadze zgodę powoda na rozłożenie należności na raty, Sąd uznał za celowe rozłożenie zasądzonej kwoty na raty w wysokości po ok. 400,00 zł, albowiem sytuacja materialna pozwanego jest na tyle zła, by uniemożliwić mu spłatę zobowiązania w całości, a jednocześnie - w związku z osiąganym przez niego stałym dochodem - daje mu możliwość realnej spłaty tegoż zobowiązania w wysokości 400,00 zł miesięcznie, pozwalając na uniknięcie tym samym przymusu egzekucyjnego.

Sąd zważył jednocześnie, że w judykaturze i doktrynie przedmiot rozważań stanowiło zagadnienie odsetek w przypadku rozłożenia zasądzanego świadczenia na raty. W uchwale składu siedmiu sędziów SN - zasada prawna - z dnia 22 września 1970 r., III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61 wyrażono w tej kwestii następujący pogląd: "Rozkładając z mocy art. 320 k.p.c. zasądzone świadczenia pieniężne na raty, sąd nie może - na podstawie tego przepisu - odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres **do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie; rozłożenie zasądzanego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat**". Zapatrywanie to powtórzono w uchwale SN z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 147. Przytoczone stanowisko spotkało się z aprobatą w doktrynie (W. S., Przegląd orzecznictwa SN, PiP 1972, z. 2, s. 108; J. S., E. W., Przegląd orzecznictwa SN, NP 1972, nr 6, s. 963). Podkreślić przy tym trzeba, że niemożność naliczania odsetek za czas od wydania wyroku w przypadku rozłożenia świadczenia na raty ustaje z chwilą nadejścia terminu płatności poszczególnych rat. Jeśli zatem pozwany opóźnia się z zapłatą poszczególnych rat, powodowi należą się odsetki za opóźnienia.

Podzielając w zupełności przytoczone poglądy, Sąd przy zastosowaniu art. 347 kpc orzekł jak w pkt I, II i III wyroku uznając, że orzeczenie o rozłożeniu należności na raty może umożliwić pozwanemu wykonanie orzeczenia w sposób skuteczny, a jednocześnie uwzględnia też słusze interesy powoda.

O kosztach procesu jak w pkt IV Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 kpc.

Na koszty procesu zasądzone od pozwanego na rzecz powoda złożyły się opłata od pozwu w kwocie 300 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,00 zł, których wysokość została ustalona na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015.800) oraz kwota 17,- zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd zważył, że wnioskiem o rozłożenie na raty należności strona pozwana objęła także zasądzone w wyroku zaocznym koszty procesu. Analizując zasadność tego wniosku Sąd zważył, że zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie stanowiskiem, przepis art. 320 kpc ma zastosowanie tylko do orzeczeń rozstrzygających o istocie sprawy (o roszczeniach prywatnoprawnych), nie stosuje się go natomiast do orzeczeń o kosztach procesu oraz o kosztach sądowych (por. także uzasadnienie uchwały SN z dnia 20 maja 2011 r., III CZP 16/11, OSNC 2012, nr 1, poz. 3). Podzielając w zupełności przytoczone stanowisko, należność z tytułu kosztów procesu została zasądzona jednorazowo.